

Stanování s Pražáky

Jednou mi od mého nejlepšího kamaráda Izáka přišel e-mail, že by měl příležitost jet pod širák. Zval mě s sebou. Pochopitelně jsem se musela uvolnit v práci a vzala jsem si placenou dovolenou na víkend.

Měla jsem radost, protože jsem se zase mohla podívat do přírody a nemusela pořád sedět u obrazovky počítače, kde jsem pracovala už skoro dva roky. Jako asistentka jednoho podnikatele v Praze.

Bydlela jsem v panelákovém bytě velikosti tři plus jedna. Sklep byl úplně dole. Otočila jsem klíčkem ve dveřích svého boxu, kde jsem měla všelijaké harampádí, většinou věci, které jsem nepoužívala. Vyndala jsem zaprášený spacák prožraný moly a karimatku od pavučin. Hnedka mi došlo, že si budu muset koupit novou soupravu. Ještě tentýž den jsem běžela do obchodáku pro trampy, který byl nějaký kus cesty. Ten pojízdný plech, kterým jsem jezdila, potřeboval plnou nálož.

Koupila jsem si nový spacák a karimatku, zaplatila a rázovala si to domů. Tam jsem všechno přeprala, vyhrabala jsem ze staré skříně nějaká zelená trička a kraťasy, abych nevypadala jako úplnej lůzr v bílém a všechno jsem si to spakovala do baťohu.

Pak jsem Izákovi odepsala e-mail, kdy a kde, a cítila jsem se šťastně. Odepsal až ve tři ráno, skejsnul v práci dýl, než jsem předpokládala. I když já to chápala, pro prachy se musí trpět. Ale dopis jsem si nepřečetla, už jsem neměla radost a ke všemu jsem byla líná se zvednout z postele.

E-mail jsem si přečetla druhý den ráno, kdy začínala sobota. Měla jsem čekat na Masarykově náměstí v osm hodin. Celá zděšená jsem se podívala směrem k hodinám, kde ručičky ukazovaly půl osmé. Zaklela jsem, rychle jsem si převlékla odrbané pyžamo s medvídkem, navlíkla si na sebe něco zelenýho – to, co bylo nejbližší, a to poslední, o čem jsem byla přesvědčená, že bych bez toho nedokázala žít, jsem narychlo sbalila. Rozhodla jsem se, že si hřeben vezmu s sebou do auta a že se tam učešu. Do pusy jsem si hodila žvejkačku a co nejrychleji jsem vystartovala z bytu. Pochopitelně jsem se potom vrátila, protože jsem zapomněla tašku s karimatkou a spacákem. Rychle jsem vyběhla ke staré zablácené Octavii, která na mě čekala na rohu, a odemkla ji jedním tlačítkem.

Věci jsem vhodila dozadu do kufru, kde už ležela jedna vrstva bordelu od Mekáče. Nastartovala jsem motor, dupla na plyn a auto se rozjelo tak rychle, až jsem si málem vyrazila dech. Jako šílená jsem se vrhla na silnici a pustila si rádio. Bylo třičtvrtě. Měla jsem ještě čas. On by to pochopil, kdybych se zpozdila, já přeci měla všude zpoždění.

Na nádraží jsem se dostala o pět minut později, než jsem měla v plánu. Vzhledem k tomu, že se na každém rohu objevil nějaký policajt,

nestihla jsem se učesat. A tak jsem si přes hlavu přehodila kapuci, aby nikdo neviděl to vrabčí hnízdo, které mi sedělo na hlavě. Izák stál hned před vchodem, ověšený mnoha taškami, v zeleném vojenském oblečení, rozhlížeje se kolem sebe. Uviděl mě až po tom, co jsem málem nabourala auto před sebou.

„No kde seš?“ zeptal se, na hlavě měl klobouk.

„Tady, představ si to,“ řekla jsem a pomohla mu tašky hodit dozadu.

„Vidím,“ potvrdil. „Mám spacák, jak jsem slíbil. Máš jídlo, doufám.“ Pronesl, jako by to byla úplná samozřejmost. Já ale strnula.

„No počkej, to mi chceš jako říct, že nemáš jídlo, vždyť jsi o tom musela vědět, ne?“ Zeptal se, jako by nevěřil.

„No,“ protáhla jsem polohlasem a sedla si za volant.

„Fajn. Jenom abychom tam netrpěli hladu, víš? Nikdo nám nic nedá.“ Vysvětlil a já jela směrem pryč od Prahy. Přitom jsem horlivě přemýšlela, jak narychlo sehnat pět kilo jídla. Nakonec jsem vytáhla z peněženky tisícovku a odskočila si do nejbližšího Penny. Do vozíku jsem hodila všechno možný a u pokladny jsem zaplatila. Pak jsem to všechno šoupla do tašek s potiskem a hodila to v autě na zadní sedadlo.

„Problém vyřešen,“ pronesla jsem triumfálně.

„Takže ty jsi vážně zapomněla?“ podivil se.

„Nechala jsem to na stole,“ zalhala jsem.

„No počkej, tak to bychom se mohli ještě vrátit, ne?“ zeptal se.

„Ne!“ zavrčela jsem a dál jsme jeli mlčky.

Až o dvě hodiny později jsem promluvila. „A kde by to mělo být?“

„Někde v lese, nebo u lesa... Už nevím.“

Pomaloučku jsem na něj otočila hlavu.

„Ty nevíš?“ zasyčela jsem. Jen pokrčil rameny.

Auto jsem zaparkovala u malého lesíka. Někde tam to mělo být. Vzala jsem svoje věci s sebou a Izák si vzal ty svoje. Šli jsme tím porostem a po hodině usilovného hledání jsem se na to už chtěla vykašlat. Izák vytáhl mapku, kde měl plno škrtanců. „Ale fakt, tady někde to je. Já nekecám.“

Když se už začalo stmívat, rozhodlo se, ani nevím jak, že si uděláme vlastní kempování. Izák se snažil rozdělat oheň, nešlo mu to. Pak se pokusil postavit stan. Sotva držel a jednou ho vzteky rozkopál, až částečky odlítávaly metry daleko. Ale nakonec se to povedlo. Leželi jsme tam vedle sebe, já se dívala

na ohyby stanu, na pochybách jsem se sama se sebou vsázela, zda ten stan do rána vydrží stát. Doufala jsem v to.

„Izáku, přestaň mlaskat!“ ozvala jsem se. Ale Izák nepřestal.

„Doprčic, Izáku, copak seš nějaký prase, nebo co?!“ zvedla jsem se do

sedu. Ale Izák spokojeně chrápal, ze spacáku mu vykukovala jenom špička nosu. Nejdřív jsem si myslela, že žužlá spacák, ale až když jsem uslyšela dusot tlap, nebo čeho, došlo mi, že Izák to není.

„Izáku, vzbud' se!“ zašeptala jsem na něj a zacloumala jím.

„Co chceš?“ zeptal se rozespale.

„Venku asi někdo je,“ řekla jsem mu své obavy.

„Jo, jasně, je tam vlk, který tě chce sežrat.“ Odfrkl si a překulil se na bok.

A tak jsem v tom zůstala sama. Nespala jsem celou noc a jako nějaký voják jsem držela stráž. Bála jsem se a cítila jsem to jako svou povinnost.

V sedm ráno se Izák probudil. „Hraješ si na mŕvu, nebo co?“ Zachechtal se. Pak mlčky rozepnul zip stanu a vyšel ven. Zaječel. Rychle jsem vylezla ze spacáku a vykukla ven do lesa. Izák tam stál v teplákách a ukazoval na něco za stanem. Vylezla jsem úplně a podívala se za stan. K mému překvapení to nebyl žádný medvěd nebo něco takového, ale kráva. Obyčejná kráva. No jo, vždyť jsme byli na Moravě. Podívala jsem se na Izáka, který nadskočil.

„Čarodějnice,“ poškleboval se mi.

„Seš jak malej,“ firkla jsem.

„Asi bychom měli vypadnout, nemyslíš?“ zeptal se a podrbal se na hlavě.

„Jo, asi jo.“

Nakonec jsem sbalila věci, Izák zatím zabalil stan. Rychle jsme vyběhli z lesa, nastoupili do auta a odjeli pryč z Moravy. Na nádraží jsem vysadila Izáka a rychle odjela domů. Sedla jsem si k počítači a otevřela jsem v e-mailu dopis s vysvětlením, proč jsme nenašli to místo, kde jsme měli tábořit. Izák to napsal špatně. Měli jsme jet až za týden. Nad tím jsem se jen usmála.

Hotovej Pražák.

Marie Horváthová